Prijs : In België : 6 Frs – In Nederland : 40 Cts
ZEVENDE JAARGANG
3-6-53

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
23

IN DIT NUMMER :

Een Humoristisch Verhaal

ALS TWEE DRUPPELEN WATER

KUIFJE IN CONGO

NEEN, vrienden, ik ga jullie mijn avonturen in Congo niet opnieuw vertellen. Ik heb die eens en voor goed gepubliceerd in een album, dat jullie allemaal waarschijnlijk reeds gelezen hebben.

Vandaag wou ik jullie meedelen dat ons blad en onze Club in Congo even veel succes hebben als in België, Holland, Frankrijk en Zwitserland. Ik krijg [illegible] brieven van lezers, (zo blanke [illegible] zwarte [illegible] Belgische Kolonie aan de Evenaar.

Onlangs [illegible] me, [illegible] college, nog een brief waar [illegible]

« Mijn beste Kuifje,

» Onz[illegible] afdeling [illegible] Club, [illegible] ik hier de leid[illegible] reeds [illegible]. [illegible] Club is de belangr[illegible] kolonie [illegible] vergadering [illegible] college [illegible] gefeliciteerd. »

Ik heb die clubleider ook gefeliciteerd. Wat die jongen daar voor de Club gedaan heeft, verdient inderdaad een pluimpje.

Kuifjeslezers uit Afrika, clubleden uit Congo, jullie vrienden uit de Nederlanden groeten jullie hartelijk !

Kuifje

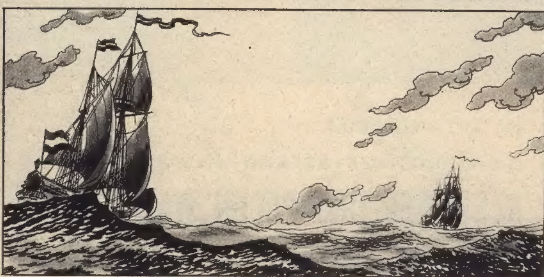
Onder de Vlag van de Compagnie

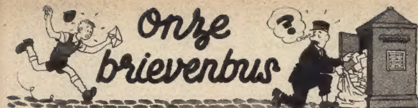

Lucien van Gheluwe, Kortrijk. — Het is me nog altijd niet duidelijk welk onderscheid je maakt tussen Belgische en Hollandse Kuifje's Bons. Er bestaat maar één enkele soort Kuifje's bons voor beide landen. De twaalf punten werden je teruggezonden. Een onderzoek zal dus niet nodig zijn.

Hugo Ponjaert, Antwerpen. — Ik heb je wensen aan onze medewerkers overgemaakt en ze laten je wederkerig groeten. Een Kuifjeswimpel is niet meer verkrijgbaar in de handel. Alleen nog in ruil voor 100 Kuifjespunten. Met mijn beste groeten, ook voor Pucky.

Daan Meyers, Rotterdam. — Heb je reeds je lidkaart ontvangen ? Tevreden ? De grapjes waren alleszins niet als een bespotting bedoeld ! Hartelijk.

Jozef Mertens, St-Agatha-Berchem. — Hartelijk dank voor je vriendelijke brief. Ziehier de antwoorden : Er is geen minimum aantal leden meer vereist voor het oprichten van een nieuwe club. De club mag zich een naam kiezen, bv. « De Klauwaerts ». Als clubleider moet je de lidkaarten ondertekenen. Graag zou ik eens met je willen contact nemen. Gelieve eens op een vrije namiddag naar de redactie te komen. Met mijn beste groeten.

Roger Oosterbosch, Hasselt. — Ik heb je een reeks nummers opgestuurd. Schrijf me eens je opinie over onze verschillende tekenverhalen en teksten. Met mijn beste groeten.

Jozef Somers, Mechelen. — Ik heb je een speciaal kenteken opgezonden. En ik houd er aan je nogmaals hartelijk te danken voor je activiteit als clubleider te Mechelen ! Ik wens je veel succes op de normaalschool.

Henri Siegers, Turnhout. — Ik neem je grapje graag op in de brievenbus. Onze lezers kunnen er ook plezier aan beleven :

Onderwijzer: Jantje, noem me eens een lang woord !
Jantje : Elastisch, meester.
Onderwijzer : Dat woord is toch niet zo lang, Jan !
Jantje : Jawel, meester, men kan het uitrekken.

Hugo van Tichelen, Aalst. — Welke prijsvraag bedoel je, Hugo ? Schrijf me dat eens gauw ! Hartelijk.

Guy Verstraeten, Sint-Amandsberg. — Heb je veel getennist sinds je je mooie Kuifjespet hebt, Guy ? Met mijn beste groeten.

Bernadette Cauwels, Brugge. — Nog steeds veel plezier met Cinette ? Wat de prijs betreft : zie Kuifje Nr 9 van deze jaargang, blz. 2. Hartelijk.

KUIFJE (weekblad). *Redactie-Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16. — *Uitgever - Directeur* : Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Keizerstr., 12, Brussel.

Abonnementspr.	*België en Belg. Kongo*	*Buitenl.*
Ab. 3 maand. .	70 fr.	80 fr.
Ab. 6 maand. .	135 fr.	155 fr.
Ab. 1 jaar . .	265 fr.	300 fr.

KUIFJE-HOLLAND — Singel 231, Dordrecht. Tel. : 3653. Giro : 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3.50 per kwartaal.

DE KUIFJE'S BON

RA RA WIE IS DAT ?

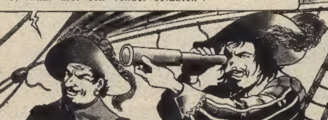
X., **Turnhout** : 125 punten voor een reeks « Zien en Weten ».
X., **Sint-Niklaas** : 100 punten voor twee reeksen vignetten.
X., **'s Gravenbrakel** : 100 punten zonder uitleg.
X., **Sint-Lievens-Houtem** : 50 punten in een blauwe omslag.
X., **Brussel II** : Witte, open omslag die nog slechts 10 punten bevatte.
X., **Lodelinsart** : 50 punten in een kleine, witte omslag.
X., **Begijnendijk** : 50 punten in een witte, commerciële omslag.
X., **Andrimont (Dison)** : 300 punten in een witte omslag dicht gekleefd met rose gompapier.
X., **Moerzeke** : 200 punten voor een portefeuille.
X., **Herenthout** : 200 punten zonder uitleg.
X., **Montignies** : 50 punten in gele omslag.
X., **Ternat** : 300 punten met een bestelbon, zonder naam of adres !
X., **Brussel-Noord** : 50 punten voor de 1e reeks van « Reinaert de Vos ».
X., **Ieper** : Prentjes om te ruilen in een witte omslag.
De Wulf, BPS 2, Bezettingsleger : 50 punten in een witte omslag.
« Mademoiselle Nicolas » : 50 punten voor de 2e reeks van « Reinaert de Vos ».

OPGELET

- Het is nutteloos ons geschenken te vragen die niet voorkomen op de premielijst.
- De omslagen van de Victoria chocolade moeten **rechtstreeks** gezonden worden aan : VICTORIA, Deneckstraat, 24-32, Koekelberg-Brussel.
- Onze premies zijn uitsluitend te verkrijgen in ruil voor **Kuifje's bons.** Ze worden **niet** verkocht.
- Wanneer je ons bons stuurt, geef ons dan volgende inlichtingen : gewenst geschenk; naam voornaam; straat en nummer; woonplaats.

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Cori gaat als scheepsjongen met de vloot van Piet Hein mee naar de kusten van Brazilië. Een schip van de vloot maakt zich gereed om een Spaans vaartuig aan te vallen...

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Leentje, oom Elemir, Henk en de twee schurken Armand en Nasir Abu, zwerven door het eiland Pasjoetan. Oom Elemir heeft in het struikgewas armen en handen gezien...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

Tijl Uilenspiegel

Lamme wierp zich op de onbekende, doch de man wist zich te bevrijden. Op dit ogenblik komen Tijl en Nele aan de deur...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

EEN HEEL JAAR VACANTIE

Avonturen roman van Yves Duval.

Tekeningen van Albert Weinberg.

AL werd ik honderd jaar oud, nooit zou ik de grote vacantie van het jaar 1914 vergeten. Iedere andere jongen die, het avontuur dat mijn vrienden uit de rhetorica en ik beleefden, zou hebben meegemaakt zou zich trouwens tientallen jaren later nog hebben afgevraagd of het geen droom was. Mijn vrienden en ik hebben niet gedroomd; we beleefden het avontuur. Alvorens echter de tijd de details van dit avontuur uit mijn geheugen wist, wil ik het neerpennen daar ik er van overtuigd ben dat deze belevenissen waard zijn verteld te worden en onze kleinkinderen er nog plezier zullen aan beleven.

De maand Juli van dat gedenkwaardig jaar was bijzonder mooi. Ik was zeventien en beeindigde in het Instituut Ravendonk de Oude Humanoria. We waren met z'n zessen in de rhetoricaklasse waar de oude Daelmans, een geleerd mathematicus, bekend geograaf en archeoloog, vaderlijk de plak zwaaide.

Enkele dagen vóór het einde van de trimester bekende mijnheer Daelmans ons, dat hij sedert lang met een groots plan in het hoofd liep. Ja, wat zouden we er van denken een tocht van zes weken door het Nabije Oosten te maken? Hij had reeds alles gewikt en gewogen en uitgerekend dat we het met duizend francs per persoon zouden klaar spinnen. Een briefje van duizend was in die tijd dertig maal meer waard dan nu. Zes jaren Grieks-Latijnse studies hadden ons vertrouwd gemaakt met de overblijfselen van de Antieke beschaving, en van het plan ze met eigen ogen te gaan bewonderen, ging een speciale bekoring uit.

Iedereen kan zich makkelijk indenken hoe we jubelden, toen we alle zes van onze ouders de toestemming en ook de gewenste check ontvingen.

Op 31 Juli scheepten we te Marseille in op de cargo « Espérance ». Dit schip had slechts vijf passagiershutten en de reisvoorwaarden waren veel voordeliger dan op een luxe-paketboot.

Ik deelde m'n hut met Firmin Langhals, die negentien was en daarmee de oudste en ook de grootste van de bende. Hij was de zoon van een grote boer, gebouwd als een Hercules, pienter en bovendien een grote lawaaimaker. Bert Pergaud, de primus van de klasse, schuchter en voornaam, logeerde samen met Fons Meersmans, een goedige dikkerd die eeuwig door de honger gekweld werd. Dan was er nog Erik Hagenaar, een toekomstig ingenieur, die met « onbekenden » en kubiekwortels goochelde en zijn kajuit deelde met de kleine Bertrand die de elegante voornamen François-René droeg, net als Châteaubriand, en er prat op ging. Hij had de romantische lokken van deze schrijver en trachtte zijn hoofd precies op dezelfde wijze te houden.

« Vader » Daelmans — wij noemden hem in de wandeling « de Oude » omwille van zijn baard die sneeuwwit zag, alhoewel hij de vijftig nauwelijks achter de rug kon hebben — beschikte natuurlijk over een hut voor zich alleen.

De overtocht was kort en gezellig. De Oude wandelde over het dek met op het hoofd een witte tropenhelm, die hij te Marseille gekocht had en hij gaf ons bij iedere gelegenheid een heleboel nauwkeurige inlichtingen over het leven aan boord. Zijn kennis was werkelijk verbazend: hij wist met kompassen om te springen, kende de oorsprong van de winden en wist hoe gemanœuvreerd werd. Soms leek het ons dat hij ongerust was en met ernstige problemen worstelde. 's Avonds had hij het soms met de kapitein over de diplomatieke nota's die Rusland en Duitsland met elkaar wisselden op het ogenblik dat wij inscheepten. En op zekere dag vernamen wij langs de radio dat Frankrijk zijn soldaten onder de wapens had geroepen. Op 4 Augustus 's avonds waren de vijandelijkheden uitgebroken tussen de Centrale Mogendheden en de Entente.

Drie dagen later kwamen we voor de haven van Alexandrië die we normaal moesten binnenlopen. Een Egyptische politiejacht kwam de kapitein echter verwittigen, dat het verboden was aan wal te gaan en we onze reis tot Djiboeti moesten voortzetten.

Dat bericht was helemaal niet naar de zin van mijnheer Daelmans, doch wij vonden het uiterst prettig, omdat het onverwacht kwam en niet tot ons reisprogramma behoorde.

— Alles wel beschouwd, zei onze professor, ten slotte blijft het net eender: Om de beschaving van de pharao's te bestuderen varen we de Nijl af, inplaats van hem op te varen.

Sedert acht en veertig uren voeren we door de Rode Zee. De hitte was ondraaglijk en woog als lood. We hadden de keuze tussen te stikken in onze kajuiten of ons levend te laten roosteren aan dek.

— Het spijt ons, heren, maar het is oorlog...

De kleine Bertrand had last van zijn maag en bezat zelfs de kracht niet meer zijn verzen voor te dragen, waarmee hij ons anders heel de dag overstroomde.

Het kon zo wat middernacht zijn, toen Firmin Langhals overeind sprong en vroeg:

— Jan, voel je dat? De machines liggen stil!

— Kan me geen snars schelen, bromde ik, ietwat uit m'n humeur, omdat ik reeds uren lag te woelen en de slaap niet vinden kon.

— Er is iets gaande. Dat geluid aan dek is abnormaal...

Z'n woorden waren nog niet koud, toen onze buurman op de wand klopte en riep:

— Kom vlug aan dek. De « Espérance » werd gepraaid door een oorlogsschip. Waarschijnlijk een Engelse destroyer!

We schoten onze broek aan en boven op de ladder, op een paar mijl voor ons zagen we een zwarte, brede silhouet in de maan blinken.

— Dat schip heeft niet de vorm van een oorlogsbodem, merkte Bert Pergaud, die ons met de dikke Meersmans gevolgd was, op.

— Het heeft al z'n lichten gedoofd, voegde Fons er aan toe, terwijl hij aan een goudgele pannekoek knabbelde waarvan hij er een heel pak aan de sluis van het Suez kanaal van een inlands handelaar had kunnen kopen.

In zijn kamerjas van purpere zijde en geborduurde pantoffels kwam de oude Daelmans te voorschijn.

— Ik kom van de kampanje, jongens, het is waarachtig niet om te geloven! Onze kapitein zegt dat we met een Duits kaper te doen hebben! Hoe komt die in Britse wateren?

Onze kapitein moest stoppen, anders zouden ze de « Espérance » zonder omhaal naar de haaien gestuurd hebben. En nu krijgen we vijf minuten tijd om onze koffers te maken en het schip te ontruimen. Kinderen, kinderen, in welk avontuur hebben we ons gestort?

We gooiden onze kleren zo goed en zo kwaad het ging in de koffers en renden weer naar dek.

— Wat zullen ze met ons doen? jammerde Bertrand. Ik ben ziek en die opwinding maakt me helemaal draaierig...

— Jonge held, indien je wenst naar de haaienkelder te gaan met de vlag in top, blijf dan hier, gekscheerde Firmin.

Reeds zagen we een motorjacht naar onze boot stevenen en enkele ogenblikken later, klommen enkele mannen fluks langs de touwladder omhoog. De voltallige bemanning van de « Epérance » stond met de plunjezak klaar op het dek. Onze kapitein was erg ontroerd en het speet hem dat hij geen S.O.S. had kunnen uitzenden. De Duitse kaper had met onmiddellijke vernietiging gedreigd, indien hij zou durven gebruik maken van de radio...

De Duitse officier zei koel, maar beleefd:

— Het spijt ons, heren, maar het is oorlog en iedereen verdedigt zijn land. U hoeft helemaal niets te vrezen.

De bemanning neemt plaats in de eigen reddingssloepen, de passagiers stappen in onze motorboot. Hij groette stijf in onze richting.

De zee was kalm en we geraakten zonder moeilijkheden in de sloep waar we haast geen plaats vonden tussen onze koffers en de kisten welke de Duitse matrozen uit de kantine en het ruim van de « Espérance » hadden gehaald. Toen alles klaar was, gaf de kwartiermeester het vertreksein en we voeren ras in de richting van het vreemde schip.

— Denk je dat ze de « Espérance » met kanonschoten zullen kelderen? fluisterde ik in het hoor van Firmin.

De Duitse luitenant, die zelf het roer hield, had het gehoord en antwoordde:

— Neen, mijnheer, een kaper moet spaarzaam omspringen met zijn obussen. Een lading dynamiet op de juiste plaats aangebracht knapt het even goed op.

We keken naar de « Espérance » en konden in het donker de vlam van de lont zien dansen, even boven de waterlijn. Tegen Fons Meersmans aangeleund zat de kleine Bertrand te klappertanden, terwijl hij zijn vingers op z'n oren hield om de ontploffing niet te horen. Mijnheer Daelmans was helemaal van streek en zuchtte voortdurend:

— M'n arme jongens, m'n arme jongens, in welk wespennest heb ik jullie onvrijwillig doen terechtkomen?

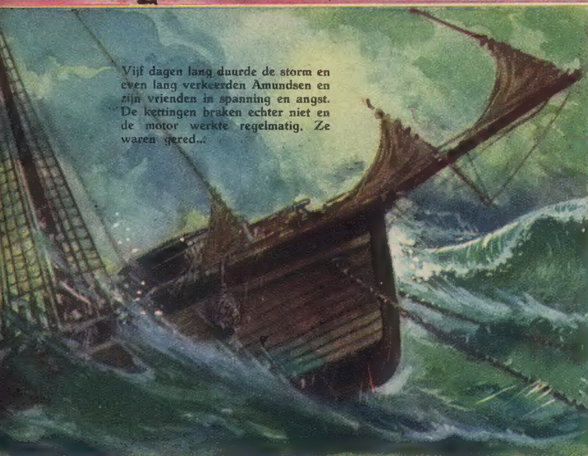
(Wordt voortgezet.)

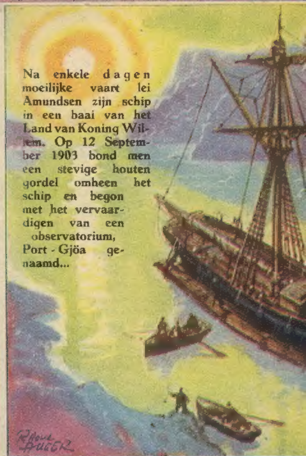

De Ontdekkingsreizen van ROALD AMUNDSEN

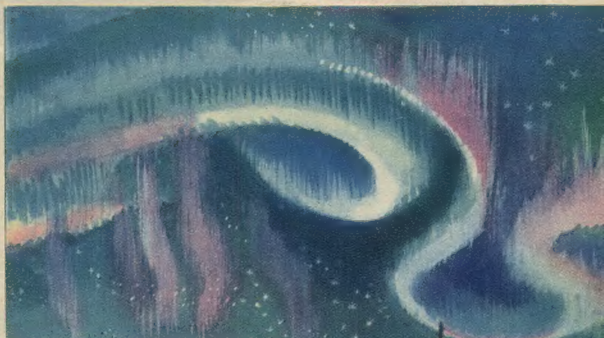
DOOR RAOUL AUGER NAAR HET BOEK VAN E. PEISSON

Roald Amundsen en zijn vrienden ondernemen met de kotter « Gjöa » een verkenningstocht naar de Noordpool. Amundsen wil er vooral de invloed van de magnetische pool onderzoeken...

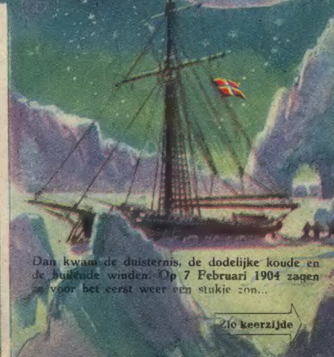

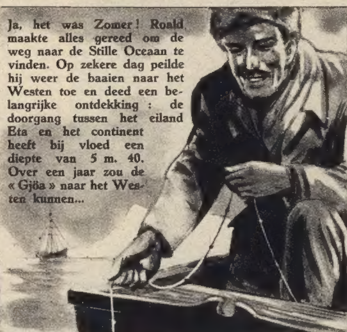

In Port-Gjöa werd hard gewerkt. Tijdens een lange tocht heeft Roald Amundsen ontdekt, dat de magnetische Pool zich 50 km. naar het Noord-Oosten verplaatst had.
RAOUL AUGER

Begin Mei kwamen de rendieren en vogels terug. Daarna kwamen de zeehondenjagers en die avond bij een lekker stuk rendiergebraad was de stemming zo goed, dat ze besloten nog een Winter te Port-Gjöa te blijven...

Ze gingen zwemmen in een zonnige baai, vonden eieren van de eidergans en enkele vergeet-mij-nietjes...

Ja, het was Zomer! Roald maakte alles gereed om de weg naar de Stille Oceaan te vinden. Op zekere dag peilde hij weer de baaien naar het Westen toe en deed een belangrijke ontdekking : de doorgang tussen het eiland Eta en het continent heeft bij vloed een diepte van 5 m. 40. Over een jaar zou de « Gjöa » naar het Westen kunnen...

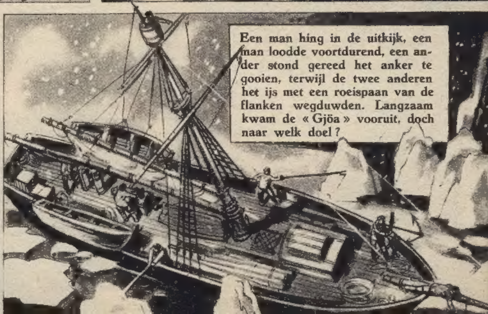

En weer kwam de Herfst en de Winter met zijn duisternis. Op 7 Februari 1905 verscheen de zon opnieuw, maar nog konden ze niet uitvaren. Amundsen gaf twee brieven mee met een Eskimo die naar Alaska vertrok.

Oslo had men sedert twee jaar geen iws meer over Amundsen...
— Hij heeft levensmiddelen voor vijf jaar ! Er bestaat ginds geen post, hoor !
— Misschien ligt hij reeds lang in het ijs ?

inde November 1905 publiceerd en twee brieven. De Eskimo ha op 22 Mei meegenomen en a gegeven aan de politie van Fuller on. Deze gaf ze mee met een vrachtschip. Heel Noorwegen verheugde zich en Nansen was fier op zijn landgenoot.
MORGENB

Op dit ogenblik was Amundsen echter niet meer in Port-Gjöa. Op 1 Juni had hij het bevel gegeven het observatorium af te breken en de kotter zeewaardig te maken. Op 13 Oogst 1905 stevenden zij weer naar het onbekende vol gevaren.

Geen enkele kaart gaf ichtingen over de atsen waar ze doorvamen...

Een man hing in de uitkijk, een man loodde voortdurend, een ander stond gereed het anker te gooien, terwijl de twee anderen het ijs met een roeispaan van de flanken wegduwden. Langzaam kwam de « Gjöa » vooruit, doch naar welk doel ?

Aan een snelheid van 1.000 km. per uur heeft

DE PILOOT VAN DE "SABRE" 2 VIJANDEN:

DE EINDELOZE RUIMTE
HET ZWARTE DOEK

IEDERE dag horen we in de radio of lezen we in de krant, dat er boven het Koreaanse front luchtgevechten plaats hadden tussen de Amerikaanse jager SABRE en zijn rivaal de MIG 15. We zien soms wel eens foto's van straaljagers in volle vlucht en vinden zo'n toestellen « buitengewoon ». Wat er van de piloot die zulk een toestel bestuurt gevergd wordt, weten we niet. Het is daarom dat we vandaag even kennis maken met John Walker, piloot van een SABRE.

DERTIEN DUIZEND METER hoog. Onverstoorbaar, het gezicht bijna helemaal verborgen in zijn zuurstofmasker, wat hem het uitzicht geeft van een held uit een toekomstroman, staart John Walker voor zich uit. Het is niet makkelijk in die grote blauwe ruimte een punt te vinden waarop men de ogen vestigen kan. De piloot dwingt er zich nochtans toe want, zo hij in de fascinerende leegte kijkt, kan het gebeuren dat hij de vliegtuigen die zich op zes kilometer van zijn toestel bevinden, niet merkt. Hij heeft natuurlijk zijn radartoestel, maar men kan nooit weten. John Walker is een gewetensvol piloot, hij kent de waarde van zijn leven en die van het vliegtuig dat men hem toevertrouwd heeft, en wil alle ongelukken vermijden.

Bijna een half uur vliegt hij in de stratosfeer. Buiten heerst er een temperatuur van 45° onder nul en al is de stuurhut verwarmd, alle voorwerpen bevriezen en John Walker kan ze slechts met dikke handschoenen aanraken. Hij krijgt last van de hoogte en de snelheid. De pijn is wel niet ondraaglijk, maar op de vaste grond is het beslist prettiger. De « Sabre » is zodanig uitgerust dat de piloot de lucht kan inademen die hij veel lager zou aantreffen. Dit belet echter niet dat zijn ellebogen en knieën pijn doen. Wanneer hij op de knop van zijn uitzendpost drukt, om met andere piloten te kunnen spreken, moet hij zich vreselijk inspannen om de woorden uit te spreken. Het is net of hij zijn stem uit z'n borstkast moet trekken. In de absolute stilte, waar geen enkele trilling waarneembaar is, glijdt de jager door de sterk verdunde lucht, aan een snelheid van 960 km. per uur. Ondanks deze geweldige snelheid kunnen drie Sabre's zijde aan zijde vliegen zonder het minste gevaar te lopen, ze zijn stabieler dan een Convair of een DC 6. De navigatietoestellen vertellen John Walker dat de verbruikte kracht 95 % bereikt en er nog 1/3 brandstof te verteren is. Hij voelt zich meester van het luchtruim.

OPGELET
VOOR HET ZWARTE DOEK!

DAAR hoort John Walker een stem : Groepschef aan de piloten... opgelet! Hij luistert aandachtig en verneemt dat hij een bocht van 6 G. moet uitvoeren, d.w.z. een bocht waar de versnelling zesmaal groter is dan de zwaartekracht. Dat is geen pretje! John Walker weet, dat indien hij zijn antiversnellingskleren niet had aangetrokken, het bloed hem op dat ogenblik brutaal naar de voeten zou stromen en alles zou zwart worden voor z'n ogen. Dat gevaar is gelukkig spoedig voorbij, doch het zuurstofmasker spant erg en z'n bril glijdt van z'n neus. Ondanks al zijn inspanningen valt zijn hoofd op de borst en hij voelt al zijn ledematen loodzwaar worden...

Oef! Eindelijk is het gedaan. Slechts enkele seconden duurden die onaangenaamheden, maar het was lang genoeg! Nu kan John weer normaal verder vliegen en dan dalen. Hoogte 9.000 meter. De voorraad brandstof vermindert zienderogen : over enkele ogenblikken moet hij op het vliegveld staan.

DE METEOOR LANDT

NOG niet lang geleden zou men de piloot, die opsteeg zonder het nodige aantal bochten te hebben beschreven om zijn toestel in de wind te leggen, of die met een snelheid van 500 km. per uur naar de landingsplaats dook, voor een gek gescholden hebben. Stijgen en landen moest immers volgens wel omschreven wetten gebeuren en iedere gewetensvolle piloot hield zich daaraan. Nu het tijdperk van de straaljagers ingeluid is, kan men zich hieraan niet meer storen. De reactievliegtuigen verbruiken hun brandstof met zulke snelheid, dat het geringste tijdverlies de duur van de vlucht aanzienlijk vermindert. John weet zulks, en het is daarom dat hij bijna lijnrecht omhoog gaat. Het landen bijna net eender. Om zijn duizelingwekkende snelheid tijdig in te tomen, begint de piloot op 8 km. van het vliegveld te remmen. Op bevel van de groepschef, drukt hij op een knop en uit de romp schuiven kleppen die de snelheid van het toestel gevoelig verminderen (van bijna 1.000 km. per uur op minder dan 500 km.). Door deze plotselinge verandering, wordt John Walker naar voren geslingerd. Hij bijt op de tanden en het onaangenaam moment is weer voorbij. Nogmaals vermindert hij de snelheid van zijn « Sabre » en zet dan het landingsgestel uit.

Op enkele meter van de grond, blijft de « Sabre » hangen met de neus in de lucht, derwijze dat zijn vleugels ook als remmen werken. De snelheid overschrijdt thans nauwelijks de 150 km. per uur. Het landingsgestel raakt de grond, nog een krachtige ruk aan de remmen, op de wielen ditmaal, en daar staat de « Sabre » veilig en goed op de vaste grond.

John Walker heeft zijn opdracht correct uitgevoerd en trekt met veel smaak aan z'n sigaret, de beste van heel de dag, omdat ze genoten wordt na een afmattende vlucht.

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Op het ogenblik dat Lambik de degen wil kruisen met de Genuese spion, bemerkt hij dat zijn degen gebroken in de schede steekt...

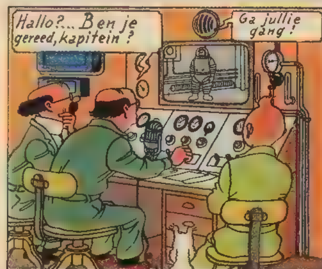

(Wordt voortgezet.)

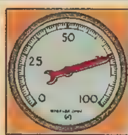
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

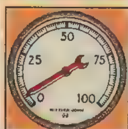
MANNEN OP DE MAAN...

De proefraket, die om de maan moest vliegen, werd door onbekenden uit de juiste koers geleid. Onze vrienden lieten ze echter springen alvorens de onbekenden er zich meester konden van maken. Thans wordt het « maanpak » beproefd.

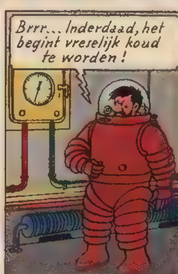

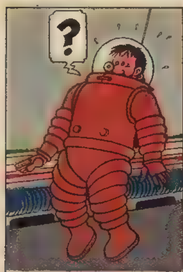

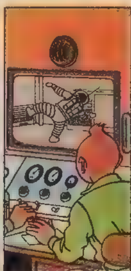

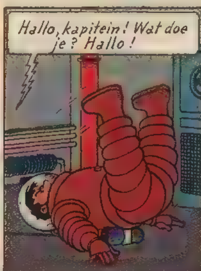

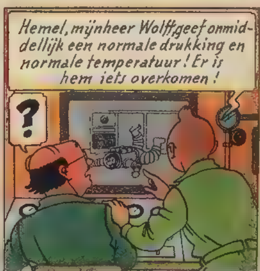

(Wordt voortgezet.)

DE PETROLEUMKOORTS

Oom Ben, Renaat en Christiane zijn in Oil City aangekomen. Daar er nergens logement te vinden is, aanvaarden ze de uitnodiging van de sympathieke Harold. Wanneer ze nabij de put van deze laatste komen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

De derrick van Harold wankelt, vliegt uit elkaar en stort met oorverdovend lawaai ineen. Onze vrienden kijken verschrikt toe.

De man springt op zijn paard en komt in vliegende vaart naar zijn tegenstrevers

Oom Ben kan nog op het nippertje achteruit springen. De Indiaan galoppeert hem als een dolleman voorbij !...

(Wordt voortgezet.)

(Wordt voortgezet.)

Over Japanse zwemmers, proefkonijnen en een recordhouder tegen wil en dank!

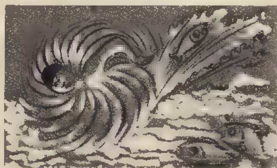
TWINTIG jaar geleden was Johnny Weissmuller (Tarzan) het grote zwemwonder en men dacht dat het onmogelijk was beter te doen. Met de recordcijfers van toen, geraakt men thans slechts tot in halve finale. Hoe komt dat ? De huidige kampioenen hebben toch ook maar twee benen en twee armen net als hun voorgangers. Is hun spierkracht en uithoudingsvermogen er op die korte tijd zodanig op vooruit gegaan ? Zeker is, dat de training thans beter en doelmatiger is, de piste beter en de oefenmeesters thans « trucs » gebruiken, die hun voorgangers hoegenaamd niet kenden.

Tijdens de laatste Olympiade waar de Japanse zwemmers aan deelnamen, ademden zij, vóór iedere wedstrijd, zuurstof in.

Men heeft ook vastgesteld, dat de menselijke motor, net als de motor van een auto, zeer gevoelig is voor de atmosfeer die hem omgeeft en in zekere landen en bepaalde luchtstreken betere prestaties leveren kan. In de tropen werd nooit een wereldrecord geklopt, terwijl alle athleten beter presteren in de Scandinavische landen. Het is om deze redenen, dat men zich aan een groot aantal nieuwe records mag verwachten tijdens de Olympiade van Helsinki die voor de deur staat.

ATHLEET OF PROEFKONIJN ?

DE Russen zijn op deze weg verder gegaan en zijn tot de vaststelling gekomen, dat de athleet die plotseling op een zekere hoogte wordt verplaatst, prestaties levert die veel hoger liggen dan zijn natuurlijke mogelijkheden in zijn gewoon, normaal klimaat. Deze

theorie werd omgezet in de practijk en te Alma-Ata, hoofdstad van Kazakhstan, nabij de Chinese grens, op een hoogte van 3.000 meter een ijsveld aangelegd. De Russen brachten er hun beste schaatsers naartoe en, zonder hen de tijd te laten zich te acclimatiseren, werden ze ingezet. En toen gebeurde het wonder. De schaatsers die ongetwijfeld van internationale klasse waren, doch niets meer, versloegen alle gevestigde wereldrecords !

Het leek zo onwaarschijnlijk, dat de Internationale Schaats Federatie weigerde de records te erkennen, zolang de Russen niet de nodige garanties gaven omtrent de omstandigheden waarin deze records behaald waren.

De Russen hebben de conclusies getrokken uit deze wonderbare resultaten en bouwen nu op de zelfde hoogte een stadion. Men mag er zich dus aan verwachten, dat de athleten welke daar over een paar jaar wedstrijden zullen betwisten, cijfers zullen halen welke menselijk gesproken onmogelijk zijn. Dit in de veronderstelling natuurlijk, dat de theorie juist is.

Misschien ziet men dan na enkele tijd in, dat een hoogte van 3.000 meter niet meer volstaat en dat de menselijke motor (waarover men toch nog weinig weet) nóg beter loopt op een hoogte van 4.000 meter, in een bepaalde temperatuur en in een luchtlaag die een bepaalde hoeveelheid vochtigheid bevat.

Op dit ogenblik zal de sport echter geen sport meer zijn, doch een laboratorium met athleten als proefkonijn.

RECORDHOUDER TEGEN WIL EN DANK

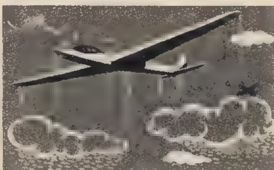
OP een mooie Zomerdag, op het einde van Januari jl. — zet maar geen ongelovig gezicht, in het Zuidelijk halfrond is het Zomer in Januari — steeg José Ortner met zijn zweefvliegtuig op, met de bedoeling een wandelingtje in hoger sferen te maken. Alles liep opperbest, de wind zat gunstig en de luchtstromingen voordelig en José Ortner vloog opgeruimd voort. Plotseling verduisterde de lucht.

— O, dacht de piloot, ik moet maken dat ik beneden kom !

Hoe hij ook op de stuurknuppel drukte, zijn toestel daalde niet ! Hij was in een opgaande luchtstroom terechtgekomen die hem letterlijk tegen de hemel plakte. De wind had intussen een snelheid van tachtig kilometer per uur bereikt en het zweefvliegtuig van José Ortner werd meegesleurd als een dood blad. De piloot begon ongerust te worden. Hij wist ook niet waarom een vliegtuig (met motor) hem thans begeleidde en begreep de tekens, welke piloot hem gaf, hoegenaamd niet.

De nacht viel en nog steeds werd het toestel meegesleurd. Waar zou dat eindigen ? José Ortner wist dat de zee niet ver meer af en als landingsterrein alles behalve geschikt is ! Eindelijk kon hij heerkomen op het vliegveld van San Andreas de Gilles. Ortner voelde zich zo blij als een kermisvogel, omdat zijn avontuur goed afgelopen was. Maar, wat betekende al dat lawaai, dat gejuich ? Jubelende mensen omringden hem van alle kanten, men wenste hem geluk en schreeuwde « Leve de recordman ! »

De piloot van het vliegtuig dat José Ortner begeleidde, had langs de radio de luisterende mensen uur na uur op de hoogte gebracht van de « prestaties » van een onbekend zweefvlieger...

Zonder het te willen, had José Ortner het record van Zuid-Amerika over lange afstand voor zweeftoestellen geklopt !

Dit is een waarachtige geschiedenis en opgedragen aan allen die niet geloven in het geluk, het toeval en sprookjes. .

De Smaragden van de Conquistador

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer werden door de wijze Boezraël naar de XVIIe eeuw overgeheveld en ze beleefden vreselijke avonturen. We vinden hen beiden opgesloten in een cel van het kasteel van Pedro de la Veranda.

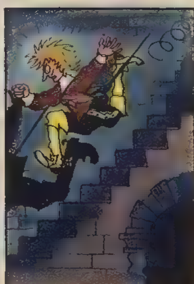

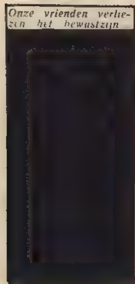

EINDE

DE MAN MET DE STALEN HANDEN

Joe, gevangene van de Man met de Stalen Handen, weet te ontsnappen, doch wordt door drie bandieten nagezet. Intussen naderen Pat en Yann het kamp van de bandiet...

(Wordt voortgezet.)

DRIE JONGENS in de STORM

Texten van KAPPA ED EFFE

Tijdens een twist viel Pieter ongelukkig en werd naar het hospitaal gedragen. Zijn tante Elvira komt hem daar, in gezelschap van twee vriendinnen, opzoeken...

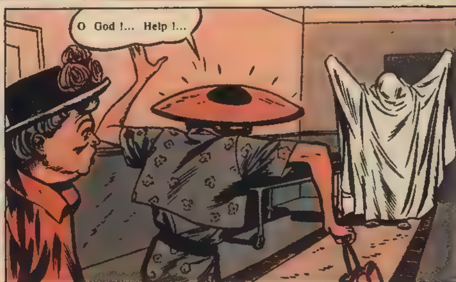
Tekeningen van R. POLESE

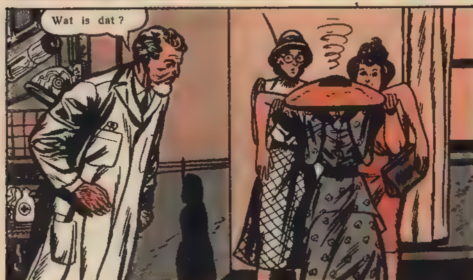

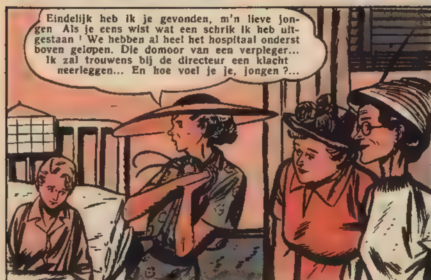

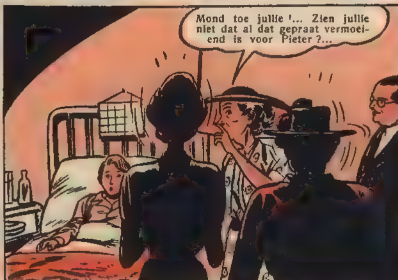

(Wordt voortgezet.)

Als twee druppelen water!

Geïllustreerd door TIBET

Verhaal van J.-P. NORTON

MAES!

— Ja, mijnheer.

— Jules Maes?

— Ja, mijnheer, dat ben ik.

— Ben je er wel zeker van dat je Jules en niet Julien bent?

— Natuurlijk, mijnheer. Julien zit aan de andere kant van de klas.

— Ik ben Julien, mijnheer.

« Sapperloot, bromde de goedige mijnheer Jonnet, ze gelijken op elkaar als twee druppels water. Is Jules wel de echte Jules? En is Julien, de echte Julien? Ik heb de indruk dat die twee me altijd en overal voor 't lapje houden! »

Sedert het begin van het schooljaar was de geschiedenis van de tweeling werkelijk een obsessie geworden voor heel de kostschool. Op ieder ogenblik had men de indruk, dat Jules zich voor Julien, of Julien zich voor Jules liet doorgaan. Men kon ze afzonderlijk een tijdlang volgen, maar op het ogenblik dat ze bij elkaar kwamen, raakte men er niet meer wijs uit. Zelfs hun ouders wisten niet wie Jules en wie Julien was! Beide hadden hetzelfde ronde gezicht, scherpe neus, ronde ogen, dezelfde spottende trek om de mond, dezelfde afstaande oren, dezelfde lichaamsbouw.

Men had reeds getracht de kleur van het uniformvest van Jules te veranderen maar, wie kon verzekeren dat die olijke broeders hun vesten niet verwisselden? Dat alles zou niet zo erg geweest zijn, indien de broers innerlijk niet zozeer verschilden! Jules werkte als een neger en had een buitengewoon geheugen, Julien daarentegen deed in de klas alsof hij een afstammeling was van de vadsige koningen en kon geen drie lijnen tekst van buiten leren.

Jules was bijna in alle vakken primus, terwijl Julien steeds aan het staartje bengelde. In de turnzaal en op het sportveld werd hij echter wakker. Tijdens de grote schoolkampioenschappen, die ieder jaar in de Herfst werden betwist, had men Julien nodig want hij was de recordhouder over de duizend meter, sprong het hoogst en ook het verst en was prachtig in schijfwerpen. Jules scheen hier niet al te best op z'n plaats; hij was kortademig.

De leraar en de medestudenten hadden echter nauwelijks de tijd gekregen dit verschil tussen Jules en Julien op te merken of het verdween... Ja, de tweeling won of verloor te samen maar, het was een zeldzaamheid dat ze verloren! Moesten ze samen lopen, dan kon men er staat op maken dat één Maes de eerste was, terwijl de tweede Maes achteraan hing. Moesten ze beiden in de klas een opstel maken, was het zeker dat een Maes het beste inleverde, terwijl de tweede Maes slechts middelmatig was. Moesten ze echter afzonderlijk verschijnen, kon men er zeker van zijn dat ze alle twee éérst waren. Voor de mondelinge examens waren de broeders Maes alle twee éérst. De leraar durfde er zijn hoofd op wedden, dat Jules twee keer voor de jury was verschenen, doch wanneer hij hierover mopperde, antwoordde Jules (of Julien) met onschuldig gezicht:

— Neen, mijnheer, Julien heeft verbazende vorderingen gemaakt in wiskunde.

Op het sportveld verklaarde Julien (of Jules) met hetzelfde gezicht:

— Jules wordt nog kampioen! Hij oefent zich iedere avond op z'n kamer.

Iedereen had de indruk te zijn beetgenomen maar niemand kon het bewijzen.

Op zekere dag vroeg de leraar op het onverwachts uitleg over de schrijfwijze van een woord. Het antwoord liet veel te wensen over en de leraar lachte in zijn vuist. « Haha, dacht hij, dat is Julien, want Jules kent steeds zijn les. » Hij leidde de vermeende Julien naar een kleine kamer en sloot de deur zorgvuldig. Dan stelde hij dezelfde vraag aan de tweede Maes en deze antwoordde:

— Ik weet het niet, mijnheer.

Ofwel hield de tweede Maes zich dom, om zijn tweelingsbroer niet te verraden, ofwel had de eerste Maes gevoeld dat men hen ditmaal op heeterdaad wou betrappen en had hij geveinsd zijn les niet te kennen.

Hoe het ook zij, mijnheer Jonnet had nogmaals het onderspit moeten delven. Op een andere keer ondervroeg Jonnet een Maes over een Latijnse verbuiging. Julien had voor één keer zijn les geleerd en antwoordde correct, met als gevolg, dat de leraar hem voor Jules hield. Dan ondervroeg hij de tweede Maes en ook hier kwam het antwoord vlot en juist. Wie was nu Jules en wie Julien? Het was om er het hoofd bij te verliezen!

Ten einde raad ontbood men de oom en voogd van de tweeling, een kleine Ier, die Nortuligsmok heette.

— U moet ons een middel aan de hand doen om de gebroeders Maes van elkaar te onderscheiden, zei de directeur van de kostschool.

De Ier lachte en krabde achter zijn oor.

— Dat is ons zelfs thuis nooit gelukt, mijnheer de directeur.

— En tijdens de vacantie, wat doen jullie dan?

— Wij hebben het sedert lang opgegeven hen uit elkaar te houden! We behandelen hen als één en dezelfde. Geef ik een opdracht aan de ene, is het mogelijk dat ze door de andere wordt uitgevoerd. Beloofd m'n vrouw zakgeld aan Jules, is het mogelijk dat Julien het opstrijkt. Wij maken ons daarover niet meer druk.

(Zie vervolg op keerzijde.)

Ze knappen dat trouwens onder elkaar wel op! Sedert de dag van de roomtaart is dit stelsel bij ons in voege getreden...

— De dag van de roomtaart? Vertel dat eens!

— De vooravond van Sint Patrick had m'n vrouw een grote roomtaart gebakken, die de vorm had van de Eiffeltoren en er echt smakelijk uit zag. Het pronkgebak stond in de eetkamer. Terwijl nu m'n vrouw een praatje voerde met een gebuur, werkte ik met één van de jongens in de tuin. Ik moet eerlijk zeggen dat hij erg handig was. Wat voerde nummer twee intussen uit? Dat zult u zo dadelijk vernemen...

Toen we 's avonds aan tafel gingen, merkten we dat de roomtaart, het pronkgebak waarop m'n vrouw zo trots ging, verdwenen was op enkele kruimels en wat room na...

Jules of Julien, het is te zeggen diegene die in huis gebleven was, had die misdaad op z'n geweten. Gek van woede gaf m'n vrouw me een stok om de schuldige naar behoren te straffen. Ik greep een van de jongens vast, maar deze toonde me de blaren op z'n handpalmen en zei verontwaardigd:

— Is het zo dat je me beloond voor het werk van deze namiddag? Ik spitte haast heel de tuin om!

Ik liet hem los en greep de tweede, maar ook deze had blaren en zei met het onschuldigste gezicht ter wereld dat hij me heel de namiddag geholpen had! Ja, geloof me, mijnheer, zo was het. Beiden hadden blaren op de handen. Het is natuurlijk waar, dat ze heel de dag tennis speelden of in de bomen klommen en daar heel zeker hun blaren hadden gehaald. Maar, ik kon diegene die me zo vriendelijk geholpen had toch geen rammeling geven...

Mijn vrouw hoopte dat de slokop zich aan tafel wel zou verraden, doch beide broeders aten als jonge wolven. De volgende dag hadden ze alle twee een indigestie. Natuurlijk was er één die ongesteldheid veinsde om zijn broer uit de nesten te helpen, doch wie? We hebben het nooit kunnen achterhalen en sedert die dag behandelen we hen als één en dezelfde persoon.

*

Het was hoogst interessant, doch het hielp noch de directeur, noch de goede Jonnet. Ook de klasgenoten van de tweeling Maes begonnen te brommen; zowel in de klas als op het sportveld door één Maes geklopt worden, dat ging nog, maar door twee kon niet door de beugel! Men weigerde voortaan met hen te praten of te spelen. De tweeling stoorde zich hieraan niet. Ze lachten en stoeiden samen en bekommerden zich niet om de rest van de wereld.

Op 'n mooie dag in Mei, tijdens de athletiekwedstrijden, maakten ze het echter al te bont.

De belangrijkste gebeurtenis was de loopkoers over een afstand van duizend meter. Ze werd door iedereen met belangstelling gevolgd, daar Jan Siegert voor de eerste keer meeliep en zo snel, misschien zelfs sneller was dan Julien Maes. Twee derde van de afstand legden de rivalen zijde aan zijde af. Ze gaven al wat ze konden en geraakten uitgeput. De leraren en de studenten, die op de tribunes hadden plaats genomen, zagen in de verte een gele en een groene trui lang voor de andere mededingers, de bocht achter het struikgewas in gaan... Nauwelijks waren de rivalen voorbij het struikgewas of de groene trui schoot onhoudbaar vooruit en kwam als eerste aan de eindmeet. Nogmaals had een Maes de overwinning behaald, doch ditmaal was hun list te duidelijk...

Jules Maes had zich, eveneens in groene trui, in het struikgewas verscholen en zonder dat iemand het gemerkt had, zijn vermoeide broer afgelost. Maar hoe het bewijzen wanneer niemand het gezien had? Onmogelijk. Men moest dus Julien, al was het ongetwijfeld Jules, tot overwinnaar uitroepen. Onnodig te zeggen dat heel de kostschool in rep en roer stond!

— Nu heb ik er genoeg van, zuchtte Jonnet, ik moet er te allen prijze iets op vinden. Hij dacht en zocht de hele nacht en... vond iets!

De volgende dag tijdens de les van geschiedenis, wandelde Jonnet met de hand in z'n zak tussen de banken en handelde over de regering van Karel de Grote.

— In welk jaar werd hij tot keizer gekroond? vroeg Jonnet plotseling aan een van de broers. Deze aarzelde, dus was het Julien. Fluks haalde Jonnet een voorwerp uit z'n zak en streek hiermee over de neus van de kleine domkop.

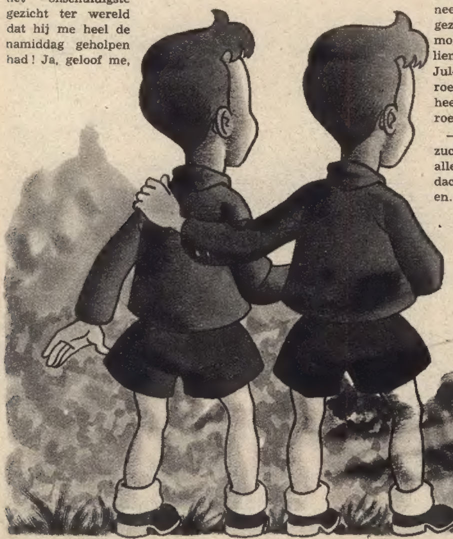
De neus van Julien Maes zag er bruin van, want de leraar had er sap van notenbolsters aangewreven. Jullie hebben al wel eens noten ontbolsterd en weten dus dat de bruine kleurstof weken lang op je handen blijft zitten, al schrob je ze ook nog zo duchtig.

— Ik heb het middel gevonden om jullie uit elkaar te houden, jongens, zei Jonnet. Buiten dit flesje — dat ik zo dadelijk laat verdwijnen — is er geen notensap in huis, voor de rust van het schooljaar heeft Julien een bruine en Jules een witte neus, of omgekeerd, maar dat heeft geen belang meer. We zijn gered.

Iedereen schaterde het uit en de tweeling Maes lachte hartelijk mee.

Nadien ging alles weer normaal in de klas van Jonnet. Jules Maes was primus en zijn broer onderscheidde zich in de turnzaal en op het sportterrein. Op het einde van het schooljaar kregen beide echter een **« Grote prijs in fantasie »** en een **« Prijs in Broederliefde »**. Deze hadden ze ten slotte dubbel en dwars verdiend.

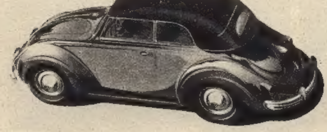
DE POSTILJON
KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
REDACTIE – ADMINISTRATIE EN PULICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

LONDEN-JOHANNESBURG

in 1932 : .... 252 u.
1940 : .... 120 u.
1952 : 23 u. 13

DE vlucht Londen-Johannesburg duurde twintig jaar geleden : tien en een halve dag. Dertien jaar geleden : slechts vijf dagen meer, en thans legde het straalvliegtuig « Comet » de afstand af (6.663 mijl) in 23 u. en 13 minuten met tussenlandingen te Rome, Beiroet, Khartoem, Entebbe en Livingstone. De « Comet » veranderde van bemanning te Beiroet en Khartoem en deze bestond telkens uit zes man. De « Comet » vloog met een gemiddelde snelheid van 800 km. per uur op een hoogte van 11 à 12 km. (waar zelfs de sterren bij dag zichtbaar zijn). Het toestel was zo stabiel, dat men een sigaret op een tafel rechtzetten kon. Met deze « Comet » is Rome nog slechts 2 u. 17 min. van Londen verwijderd !

EEN NIEUWE VOLKSWAGEN ?

DEZE illustratie is geen nieuwe Volkswagen, maar de mooie Volkswagencabriolet, waarvan er reeds enkele over onze wegen snorren. Vaktijdschriften hebben niettemin gemeld, dat men bij Volkswagen aan een verbeterd model werkt, met nog een kleinere motor (nl. een 700 c.c.), een semi-automatische kreisgangwissel, zoals Panhard er reeds toegepast heeft, en een gemoderniseerde carrosserie. Het Volkswagenmodel dat wij kennen, is nu reeds 15 jaar oud.

WERELDRECORDS VERBETERD

ER zijn twee nieuwe wereldrecords verbeterd : in het vasten en in het pijp roken. Te Milaan heeft mevrouw Nadia Goia 67 dagen en 6 uren gevast. Tijdens haar vasten heeft ze 1.340 sigaretten gerookt en 230 l. spuitwater gedronken. Zij is maar 16,5 kg. vermagerd. Het bericht zegt niet, hoeveel ze woog eer ze haar dwaze onderneming begon.

Het wereldrecord pijp roken, dat op naam stond van Opa Klijzing uit Purmerend in Holland (92 minuten 18 sec. met 3,3 gr. tabak), werd onlangs verbeterd door Oscar Knijdt van Eernegem (West-Vlaanderen), hij heeft nl. 3,3 gr. tabak gerookt in 107 minuten !

INTERVIEW

Egon Erwin Kisch, wiens boek « De Razende Reporter » in bijna alle wereldtalen werd vertaald, kreeg van een Weens blad de opdracht een negerkoning te interviewen, die voor de eerste keer de voet op Europese grond zette.

— Wat is u aan de blanken bijzonder opgevallen, vroeg Kisch aan de negerkoning.

— Hun zeldzame huidskleur, luidde het antwoord.

ER RIJDEN NOG POSTILJONS

ONZE correspondent in Zwitserland seint ons dat er in zijn land nog een regelmatige postiljondienst bestaat, die door de Simplonpas rijdt. Hij zond ons een foto van deze postkoets. Postiljon, laat de kleppers maar draven !

DURF JE DAT OOK AAN ?

DE torenhaan van de O.L. Vrouw van Brugge moest hersteld worden. (De torenhaan was namelijk vastgeroest.) Twee dappere torenklimmers hebben dat karweitje opgeknapt. De herstelling uitvoeren op 123 m. hoogte was geen kleinigheid. De toeschouwers hielden hun hart vast, en sommige vrouwen dierven niet eens naar omhoog kijken. Ze werden er duizelig van. Gelukkig maar dat de klimmers er niet duizelig van geworden zijn !

107.000 MENSEN NEMEN DAGELIJKS HET VLIEGTUIG

IN 1951 vervoerden de luchtvaartmaatschappijen dagelijks 107.000 mensen en bereikten daarmee een totaal van 39 millioen reizigers voor het hele jaar. Ieder passagier legde gemiddeld 870 km. af. Had een passagier die afstand *alleen* moeten afleggen, dan ware hij verplicht geweest 660.000 maal rond de aarde te vliegen ! Met een kruissnelheid van 480 km. per uur, zou hij daar 60 jaar voor nodig hebben. De K.L.M. bracht in 1951 132.000 uren of 15 jaar in de lucht door. Ze bereikt bijna het aantal vlieguren van de Air France (K.L.M. 43.642.000 km. en de Franse maatschappij 48.452.899 km.). De K.L.M. en de *Sabena* samen overtreffen de Franse maatschappij !

EEN O TE VEEL

VADER Laermans stuurde een brief naar zijn zoon die aan de universiteit studeerde. Mijnheer Laermans schreef o.m. « Hierbij zend ik je het briefje van 100 frs. waar je me om gevraagd hebt. Ik moet je nochtans doen opmerken dat er in je brief verschillende spelfouten voorkomen, o.m. honderd schrijft met twee en niet met drie nullen. »

GEEN GLASSCHERVEN MEER !

DOOR de firma Dupont van Wilmington werd een vervangingsstof voor cellofaan op de markt gebracht, dat Mylar heet. Het nieuw product zou bijzonder goed bestand zijn tegen de hitte en de koude, het is doorschijnend en stevig en men kan de bladen gemakkelijk snijden. Een blad Mylar heeft slechts 1/3 van de dikte van de dunste cellofaanfilm. Naar verluidt kan Mylar o.a. ook vensterglas vervangen. Kwik en Flupke zullen tevreden zijn en hun moeder niet minder !

VONDEL IN HET HINDOES

LUCIFER, Vondels meesterwerk, werd in meer dan tien talen vertaald, o.m. in het Japans en in het Hindoes. Jacob Cats, die de populairste dichter van zijn tijd was, werd vertaald in het Engels, Duits, Deens en Zweeds. Dat onze moderne schrijvers zoals Timmermans, Claes, Coolen e.a. in het buitenland succes hebben, dat wisten de meesten onder ons wel, maar dat onze klassieke schrijvers er ook hebben, dat zal voor de meesten wel nieuw zijn.

DAMES AAN HET STUUR

Wanneer een dame aan het stuur haar arm uitsteekt om een richting aan te duiden, kan men slechts van één ding zeker zijn en dat is... dat het venster open staat !

IN de U.S.A. bewijzen de statistieken nochtans dat de vrouwen veel voorzichtiger rijden dan de mannen en minder ongelukken veroorzaken. Maar verander de opinie van de heren der schepping bij middel van statistieken ! Het is onbegonnen werk, dat bewijst trouwens volgende anecdote :

Een vrachtwagen botste erg ruw tegen de achterkant van een auto, bestuurd door een vrouw. De chauffeur van de vrachtwagen was in fout en de politieagent vroeg hem streng :

— Hoe gebeurde het ongeluk ?

— Het was de schuld van die dame, antwoordde de chauffeur met een heilige overtuiging, even voor ze aan de kruisweg kwam, seinde de dame dat ze naar rechts wou afslaan en... ze draaide inderdaad naar rechts ! Dat verbaasde me zodanig dat ik vergat te remmen...

PANTSERWAGENS TE HUUR

UIT Parijs bereikte ons een niet alledaags bericht : Gezien de herhaalde overvallen op geldtransporten, verhuurt de Parijse politie thans pantserwagens bemand met vier gewapende politieagenten. Huurprijs : ongeveer 700 Belg. frs. plus 10 frs. per km.

DE AJAX-ENQUETE

BEN JE EEN GOED MECANIEKER ?

Fietsen is niet zo moeilijk, maar je fiets herstellen en onderhouden, dat is reeds een andere kwestie ! Lees onderstaande vragen aandachtig en zet 10 punten naast de vraag die je met JA kunt beantwoorden, 5 punten voor een MISSCHIEN of SOMS en 0 punten voor NEEN of NOOIT.

1. Zie je regelmatig of je ketting goed gespannen en gesmeerd is ?
2. Weet je je materieel om je fiets te herstellen ook zelf te gebruiken ?
3. Kun je zelf de remmen regelen ?
4. Heb je het geduld een band te herstellen ? (De band uitlaten en schoonmaken, de lijm uitstrijken en 5 minuten wachten, de rubber drogen, poederen en lichtjes opblazen alvorens de band weer op het wiel te leggen.)
5. Kijk je regelmatig na of je wielen recht in de vorken draaien ?
6. Zie je regelmatig na of je versnellingstoestel, pedalen, enz., niet moeten gesmeerd worden ? (Een wiel moet lopen door het gewicht van het ventiel alléén !)
7. Ben je in staat het achterwiel van je fiets zelf op te steken en de ketting te spannen ?
8. Kun je een pedaal vervangen en het kogellager van je pedalen vernieuwen ?
9. Wanneer je een fietser ziet die pech heeft, help je hem dan ?
10. Bewaar je je glimlach, wanneer je zelf bandenpech hebt ?

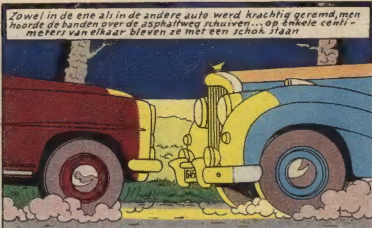
De technici van AJAX, 176, Maurice Lemonnierlaan, zullen je steeds helpen, indien je zulks vraagt.

HET SEIN STAAT OP ROOD

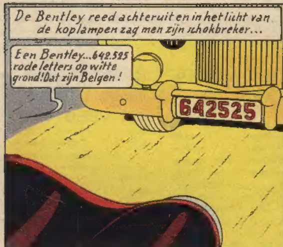
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Goudsmokkelaars staken aan de Zwitsers-Franse grens een auto in brand, sloegen een Frans douanier neer en stuurden dan hun Bentley in razende vaart de grote weg naar Frankrijk op.

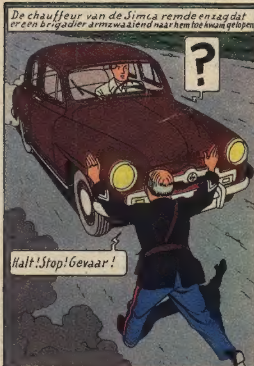

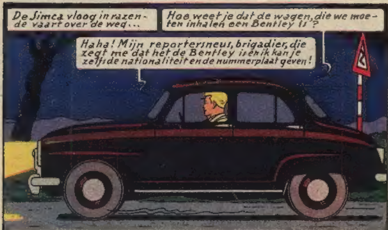

(Wordt voortgezet.)